

Personer m. v.; de i det sidstnævnte Afsnit foreslaaede Bestemmelser ville for en stor Del være kendte fra tidligere Forslag. I fjerde Afsnit findes Bestemmelser om Bestatning af faste Ejendomme (kommunal Hartkornsafgift og kommunal Ejendomsstyld), og femte og sjette Afsnit indeholde Regler angaaende Paasænkelse af Ligningsmynbighebørernes Afgørelser m. v. og forskellige almindelige Bestemmelser. Her skal noget nærmere omtales Bestemmelserne i andet og fjerde Afsnit, om Næringsafgift samt om Hartkornsafgift og Ejendomsstyld.

I over 30 Aar har Lovgivningsmagten bestæftiget sig med Løsningen af Spørgsmaalet om en mellemkommunal Bestatning af de Tilfælde, hvor en Skattebyers Opholdskommune — til hvilken han for Tiden udelukkende har Skattepligt — er forskellig fra den Kommune, i hvilken han driver sit Erhverv. At Ordningen ikke er retfærdig over for Erhvervskommunen indrømmes af alle i alt Fald, hvor Talen er om flyttelig Næring som Haandværk, Industri og navnlig Handelsvirksomhed. Men naar man alligevel ikke har naaet et Resultat ved de mange Forhandlinger og de forskellige Forsøg, maa Grunden først og fremmest søges i den overordentlig store Forskel i Grundlaget for den kommunale Bestatning, som bestaar imellem Købstæderne, Landdistrikterne og Hovedstaden. Medens i Købstæderne og Handelspladserne den kommunale Stat paa faste Ejendomme er lav og som Følge deraf den personlige Kommuneetat høj, er i Landdistrikterne Forholdet omvendt, medens Hovedstaden indtager en Mellemstilling. Og saalænge man bevægede sig paa Grundlaget af en Fordeling af Opholdskommunens Stat imellem denne og Erhvervskommunen, er det indlysende, at Erhvervskommunens Andel i Skattebidraget ganske vilde blive afhængig af Opholdskommunens Statforhold uden Hensyn til Erhvervskommunens. De Forsøg, som ere gjorte paa Grundlag af en Fordeling af Opholdskommunens Stat, ere, da ogjaa strandede, og deres Forløb opfordrer ikke til at genoptage dem, idet Opholdskommuner og Erhvervskommuner vare lige lidet tilfredsstillede ved en saadan Ordning, der gjorde den hele Sag til et Spørgsmaal om Afregning mellem Kommunerne, men lod Skattebyerne ganske uberørte. Imod det Forslag, som paa dette Grundlag fremattes i Samlingerne 1892—93, 1893—94, 1894—95 og 1895—96, og som gik ud paa, at Erhvervskommunen af Skattebyerens Stat til Opholdskommunen

havde Krav paa 2 pCt. af den i Erhvervskommunen oppebaarne Nettoindtægt, dog ikke udover Halvdelen af Opholdskommunens hele Skattebidrag fra den paagældende, indvendes fra de Opholdskommuners Side, som have en høj personlig Stat, at de altid vilde komme til at godtgøre Erhvervskommunen Lovens Maximum eller 2 pCt. af Indtægtsbeløbet, medens de i Forholdet som Erhvervskommuner over for andre Opholdskommuner med lav personlig Stat i mange Tilfælde selv ikke vilde opnaa halvt saa meget. Hertil kom saa den naturlige Uvilje hos Kommuner mod overhovedet at aflaa en større eller mindre Del af Staten til andre Kommuner, en Uvilje, der kom til Orde i en Række Andragender til Regering og Rigsdag, især fra Nabolommunerne omkring Kjøbenhavn, der begrundet paa, at et stort Antal af deres Beboere ere næringsdrivende i Kjøbenhavn, søgte sig truede i deres økonomiske Eksistens ved Udsigten til at skulle afgive indtil Halvdelen af deres Skattebidrag til Kjøbenhavn uden Udsigt til at erholde en tilsvarende Indtægt som Erhvervskommuner for Skattebyere bosatte i andre Kommuner. Men denne Form for Løsningen tilfredsstillede ej heller dem, der saa paa en mellemkommunal Ordning fra Erhvervskommunernes Standpunkt, thi ikke blot vilde Erhvervskommunerne erholde langt lavere Skattebidrag af de uden for Kommunen boende næringsdrivende end af Kommunens egne Beboere, ofte kun $\frac{1}{6}$ eller $\frac{1}{7}$, men man vilde under en saadan Ordning lige saa vel som tidligere ved at tage Ophold i en Kommune med lav personlig Stat kunne konkurrere med Erhvervskommunens egne næringsdrivende paa gunstigere Skattevillkaar end disse. Endelig kom samtlige Kommuner efterhaanden til Erkendelse af, at den foreslaaede Ordning vilde medføre et betydeligt Arbejde ved den indbyrdes Afregning for alle Kommuner, paa samme Tid som den ikke i og for sig vilde tilføre Kommunerne tilsammen iagte nogen forøget Indtægt. Efter at et Folketingsudvalg i Beretning af 29de Marts 1895 (Rigsdagsstændende 1894—95, Tillæg B, Sp. 1547 ff.) havde udtalt sig imod Grundtanken og opstillet Forslag i en ganske forskellig Retning, og efter Forhandlingen i Landstinget i Samlingen 1895—96 har da senere Regeringer anset det som afgjort, at Spørgsmaalets Løsning ad Skattefordelingens Vej maa opgives.

I de efterfølgende Aar er der da fra Regeringens Side fremfat Forslag i den af det nævnte Folketingsudvalg angivne Retning, nemlig den, at lade Opholdskommunerne ubestaaet beholde deres Stat, men